

Bomhaj Bóh!

Cíklo 23.
10. junija.

Létnik 10.
1900.

Serbiske njeđzelke Ľopjenka.

Wudawaju šo kózdu šobotu w Szmolerjez knihicjihczeřni w Budyschinje a šu tam doſtač ſa ſchtwórtlětnu pſchedpłatu 40 np.

Trinitatis.

Romſlich 11, 33—34.

„O ťajka hľuboččz teho bohatſtwa, woboje teje mudroſcze a wědomoſcze Božeje! Käk t nje-dopýtanju ſu jeho ſudženja a t njewuſlēdženju jeho pucze! Pſchetož ſchtó je teho Knjesa myſl poſnał a ſchtó je jeho radžiczel byľ?“

„Käk t njedopýtanju ſu Bože ſudženja a t njewuſlēdženju jeho pucze!“ tał praji ſwj. Pawoł, hdvž wón ſe ſpodiwanjom ſo modli pſched bohatſtwom Božeho poſnačza w Chrystuſu, hdvž je mits pohladał do Božich puczow ſ czlowjetwom a ſ jeho ludom Israelom, kāk Bóh ſwoj pucz je dokonjal pſchi wſchém hrēſchenju czlowjetwa a pſchi wſchém wotpadienju Israelskeho luda, hdvž wón pohladuje na Bože pucze, kotrež ſo ſudženja czinja a na Bože ſudženja, kotrež ſo pucze t ſbožnoſci czinja. W ſbožnym džiwanju wón wě: To njeje czlowiſka mudroſc ale węczna Boža mudroſc teho, kiz je prajil: „Moje myſle njeſſu wasche myſle a wasche pucze njeſſu moje pucze; ale tał wjele wyschſche njeſjeſſu, dyžli ſemja, tał ſu tež moje pucze wyschſche dyžli wasche pucze a moje myſle dyžli wasche myſle.“

Chzemhli tež my ſo ſ modlenjom ponížic pſched Božej mudroſcu, dha je to prěnje, ſo my ſpoſnajemy: Bože pucze ſu ſa naſ njewuſlēdomne potajnstwo, je-li ſo wón je nam ſam njeſjewi. Pſchetož kaž to wumóženje ſo jeno wopschimuje wot hrēſchnikow a niz wot prawych, tał tež Bože ſjewjenje ſo njewopschimije kiba wot

moliczlich a hľupych a niz wot roſomnych a mudrych. Džiwny Bóh! Wón, kiz bydli w ſwětle, hdžez ničto dónic ſnjemože, wón chze pſchincz a ſebi wobydlenje cžinic we wutrobach tych, kotsiž ſu roſbiteho ducha a ſlamaneje wutroby. Ale tych hordych wón ſ daloka ſnaje a ſa naſch naturſki roſom wón ſo wodžewa do cžemnoſcze potajnstwa, kaž je wón prajil, ſo chze w cžmowym bydlicz ſſluscha t tej wulkoſci Božej, ſo wón ſo tym moliczlim ſjewi a tym hordym ſo ſkhowa, kotsiž bychu jeho rad wopschijecz chzyli ſ pječzu ſwojich porſtom a měricz ſ liežbu ſwojeho lieženja prajizy: jene njeje tſi a tſi njeſſu jene! Ně, ſawěrnje, t temu je naſch Bóh wěſcze pſchewyſoki a pſchewulki, hacž ſo by wón ſo wot roſuma wopschimowacz a wot mudraczkom wuměricz dał. Praschej ſo ras czlowjeka, ſchtó wón wot Boha a Božich puczow wě bjes Božeho ſjewjenja! Praschej ſo — niz wſchak naſchich mudrych, kotsiž wot małoſcze ſem ſu wot kſcheczijanskich myſliczkom wobdaczi, ale praschej ſo pohanow, a ezi najnadobniſchi a najmudriſchi mjes nimi Athenszy budža ezi rjez wo ſwojim woltarju ſ uapiſmom: „Temu njeſnajomnemu Bohu“. Abo praschej ſo ſich najwjetſchich myſlerjow, a woni ezi wotmolwja kaž jumu ſimoniſes, kiz bu wot krala Xiero praschanh, ſo dyrbi jemu prajic, ſchtó Bóh je. A ſimoniſes ſebi wuproſh wózom dñjow t pſchemyſlenju, a hdvž ſo kral ſažo praschesche, ſebi wuproſh dñe njeđeli, a hdvž tej běſchtej nimo, dwójzy tał wjele, a hdvž bu kral njeſczerpliwy, wón ſkonečnje wotmolwi: „Gžim wjazy ſebi to pſhemyſluju, ežim mjenje to wopschijam.“

„Nichtón njevě, shtó tón Wótz je, khiba jeno tón Sshyn, a komuž tón Sshyn by chzył siewicž.“ Chrystus ham je polnje siewjene potajstwo Bože w paršonje, a Chrystus je wschón tón pucž Boži s člowjestwom, kaž wón ham praji: „Ja bým tón pucž, ta wérnoſć a to živjenje, mjenujz̄ teho dla tón pucž, dokelž to živjenje bým sa waſ psches to wumóženje a teho dla tón pucž, dokelž ta wérnoſć bým sa waſ psches to siewjenje. Teho dla njepšchińde nichtó k Wózzej, khiba psches mje. „Wot njeho a psches njeho a k njemu ſu wschitke wéz̄. Jemu budž čeſcz do wéznoſćze.“ Hamjen.

Puczowanje po Božim pišmje

abo

laſle myſle nadendzech, Bože złoto ežitajo.

Podawa ſwérny ežitar „Pomhaj Bóh-a“.

Woppt na horje Ararat.

(Potraczowanje.)

Na chłodnej póstnej fazi w Selenowz̄ ſiwaſche nam ſažo wjeſela hoſčina. Tak wubjernie pſtruhi, laſtež jefor Gocžka poſkiezuje, drje poređko nadendzech. Tim, kaž tež wſchém druhim jéžam, wopofakuje ſo wſcha čeſcz, woſebje tež teho dla, dokelž je kachetinske wino jara chłodne a nam pſtruhažu radoſcz a wjeſele njekash. Hdyž tež hoſpodliw dom bóry wopuszczichmy, mjeſeſche to ſwoju winu: dopomnichmy ſo na horu Ararat, kotoruž mjeſachmy ſame popołdnje hiſchče wohladacž; k temu běſche tež město Eriwan, naſch pſchichodny nôzny pſchebyt, hiſchče daloko.

Popołdnje je kraſne a chłonežne. Wótre a tola nežne woſladach hórske mjesy na runinje. A tam ſo wón poſběhuje, wočakany ale tola naſh pſchelhwatažy, Ararat, kónz naſchego puczowanja. Daloko drje je, hdyž wón ſwój ſcheroſki ſněhoſty rjap poſběhuje, a tola na měſeſe ſpósnajesch, ſo je wón najmózniſcha hora koło woſolo. Hiſchče ſakryja ſolny ſlawy na runinje horu w delnim džele, haj druhdy je ſo ja nětaſkim něhdý woheń pluwozny hórskim keſelom, na runinje naſtajenym, naſchimaj wočomaj zyle ſhubila. Nětko pak je hórski ſawéſk̄ horu Ararat poſledni ras ſakryl, runina je ja nami, hladamy do ſcheroſeho bola rěki Arakes, kotrež ſo přek pſched naſchim puczom roſlēha, a pſched nami leži w ſamotnym měrje hora Ararat; wot jeje stopnja hacž na wjerski možes̄ ſu wohladacž.

Runje na prawy čaſ ſhm̄ ſhem pſchichli. Sſlonzo je bliſko, ſo by domežk doſchlo. Njebeſke barby měnja ſo wot poſneje módroſče woſrjedž njebjia ſe ſelenymi, ſolnymi a čeřwjenymi ſmuhami. Sſapate, ſlote mrózcele poſkryja njebjio, jako by moleř ſ hóroſkim koſcheczkom njebeſki woſluſ poſarbił, a ſ wulkeho morja wſchěch tutych barbow wunuri ſo naſcha hora, bohata na ludowych bajkach. Scheroſki podložk pſchenidže ſkonečnje do nižſich horow. Scheroſki a naſle poſběhnje ſo horni hórski džel a dwoji hórski kónz twori woſebitu ſmuhu, jako by ſo na woběmaj ſtronomaj wjzoko ſolma poſběhyła: tej ſolny ſtej mały a wulki Ararat. Wohladach-li tutej horje, maſch hnydom ſa to, ſo njeſtej dwě horje, ale ſo hromadze ſluschtej, ſo ſtej wonej hórſkaj dwójnikaj na jenym ſcheroſkim podložku. Woſebitoſcz, kotoruž, pohladach-li na tutu horu, ſpósnajesch, leži wo tym, ſo ſo tuton hórski hóbr jako ſyrotka — ſamlutki — poſběhnje, žanu druhu horu njeſt wohladach koło woſolo. Wón drje je hiſchče něhdž 100 km daloko a tola wobtneži wón hižo wſchē poſladanie do armenſkeje krajin. A je temu džim? 5200 m wjzoko poſběhuje ſo Ararat k njebij.

Sſwiatocžnje hnuth hladach do krajin. Sſlonzo poſlocza ſněhoſty wjeſtch wulkeho Ararata nad módroſto-naczeřwien hórſkim čeſle, kotrež ſo ſ barbow wječorneho njebjia wuſběhuje. Šloty wjeſtch ſo ſ kózdym woſomikom pomjeřiſcha a hora woſnamjenja ſo kaž wulki ſejen na njebij.

S čuežom ſpoſojnoſće, kotrež ſtajnje maſch, hdyž na to hladach, na čož běſche ſo něhdý ſaměři, čeřnijem ſwój pucž dale, Araratej napſcheczo. Sajmujesch ſo ja ſamjenje, možes̄ ſo radowacž na žilach čornych a čeřwjenych obſidianow (= druzina drohotnych ſamjenjow). Potom pak ſyñesch ſo ſažo na wós a ſavijesch ſo derje do plachtow; wječory w tak wjzolej

krajinje ſu ſymne. S tolsteje čežmoſće blyſcotaja Eriwanſke ſwéz̄, a bóry je ſo kózdy w ſwojim hoſčenzi ſaměſzil.

Khłodne, jaſne, napjelnjene ſ Božim ſlónčkom běſche ranje, hdyž chzycmy do klóſchtra Ečmiadžin dojecž, hdyž ma armenſki „katholikos“ ſwoje ſydlö. Po dróſy je hacž tam něhdž 20 km daloko. Dróha wjedže naſh pſches rěku Arakes; nad jeho ſkalnym ręczniſchežu je město Eriwan natwarjene. Hluboſe ręczniſchežo je ſebi rěka do podložka ſ lawy wuſhymſala. Rjane ſtolpy ſ lawy wuſladaſch na hluboſimaj ręcznymaj brjohomaj. Sa Arakesom ſchérja ſo ſelene ſahrody a winizy. S rěki wothacžene hrriebje powodža ſahrody a winizy. Hdyž pak člowjek wody njeſowiedž, tam naroscze jenož rědka trawa na ſemi, wſchak doſcz pědnej. Druhdy wſchak wuſladaſch tež ſchere ſamjeniſcheža ſ wobeju ſtronow pſchi pucžu. Husto poſběhuja ſo tež naſle ſkaly pſchi pucžu.

Sahrody a winizy wopuszcziwiſchi wuſladaſch duzy po dróſy ſuchu krajinu, podobnu na ſtepu. Tu běſche wſchak hiſchče něſto živjenja pſches karawanų wjelbludow (kamelow), kotrež daloko po runinje wuſladaſch, pſches puczowanjow a pſches wſchelake ſapschahi na proſchnej dróſy. Koſalojo, naſh pſchewodžaze, dadža ſwojim konjom rad pódla dróhi ſaſkacž, ſo móhli nam ſwoju wuſtojnoſć na konjach poſkacž. Khwalisch jich, dha poſkacaja tebi hiſchče wjazy, ſo ſo ſkončnje nabojis̄, ſo móhli ſebi ſchiju ſwiniež. Kóni leeži kaž džiwi, ale Koſak ſkoči ſ konja a ſažo do ſedla! A to wſcho i čežkej uniformu na čeſle a ſ třebu na ſhribjet po wjeſnjenej; a raboſcz je, na to hladacž.

W Ečmiadžinje powitachu naſh mnicha pſchi klóſchtrowych wrotach. Klóſchtrzy bratſja, ſ wjetſha rjenje ſroſzeni ludžo, thodža w čornych draſtach ſ čornej ſapuzu; tak doſtanje kózdy jara ſhutny napohlad. Tola bóry ſo pſchewodčichmy, ſo tute čorne draſte ſryjachu ludži ſwobodneho měnjenja, naſhilenych tež na wjeſloſć. Dowjedžichu naſh do čiſtých, ſwětlych, wulkich ſparniſow, hdyž ſebi próch ſ čeſla ſmyjachmy, a do rjaneje, ſ wobraſami rjenje wudebjeneje ſale, hdyž móžachmy ſ woknami won na klóſchtrsku ſahrodu a dale hacž na horu Ararat poſladacž. W powitanſkej ſtwe powita naſh patriarch, člowjek doſtojneho napohlada. Pjecž a ſydomdžefacž lět ſtarý ſtejſe hiſchče kaž ſwěza. Namodroſtu draſtu wodžety, ſ wulkim ſlotym, ſ drohotnymi ſamjenjemi wudebjenym ſchížom na wutrobnje a biskopſki ſij w ružy džeržo, powita wón naſh.

(Potraczowanje.)

Šwérny paſthr.

Ty ſwérny paſtrje k twojim noham
Kaž derje ſo k nim poſhynu,
A poſlucham wſchém twojim ſłowam
Pſchi tebi ſbóžny wotpočnu,
Se čeřnijow ty ſam ſ milej ruku
Tu ſběhniſch jehnjo ſhubjene,
Toh' njeſesch na ſelenu ūku,
O ty mój ſwérny paſthrjo.

O hdy by ſwět wſchak ſpóſnał radý,
So pſchi tebi je prawy měr,
So twoja ſylna ruka hnydy
Nam pomha pſcheniſež čežku čerž,
Hdyž naſh toh' ſwěta džiwe ſolny
Nam naſche dusche ſawjedža;
Naſh wjedžes̄ k žórlam, měra poſny!
O ty naſch ſwérny paſthrjo!

Kaž naſh te paſmy poſtroweja
We ſbóžnym kraju domiſny,
Tak čeſte wody woſcheweja
Na miłych honach wutroby,
Kaž budže nam na ſonu dužy,
Hdyž naſche dusche wotpočnu
Wjimi k ſebi je, we twojej ružy
Pſchi ſwérny paſtrje woſtanu.

E. Helaſ.

Pſchirunaja wézneho w roſtlinach.

Wobydlerjo južnych krajach husto praſa, ſo te paſmy najrjeňſho roſtu, kotrež ſkrona ſo w młodoseži ſ czežkimi ſamjenjeniſ.

wobčežuju. Džiwna wožebitoſć palmy je dale ta, ſo ſo pſchezo wětſkej pſchiwobroczi, tak kaž ſmužiczi wojowarjo njepſcheczelej ſwoju zyli móz ſe wſhej ſrutoſežu napschecziwo ſtaja. — Małe ſnata běſche hac̄ dotal roſtina, kotaž „ſlódka kažečka“ rěka. Kuſasch-li jeje ſopjena, tebi ſlódke a ſižale jéđe jenak ſlódža; to ſlód čiſce ſhubiſh.

Njedyrbjeli wot tych roſtlinow něchtu naukuňycz móz? „My kchwalmi ſo tych tyſchnoſežow“, praji Pawoł, „a hdž ſym ja ſlaby, ſym ja fylny.“ Psalmitnej paſt tež ſrudoba ſlódko ſlódži a hdžez ſo Boža dobročiwoſć woptawa, tam njeczujeſch hórkofeſz bohoſežow. „Hdž ja hrjedža w ſtyſknosce ſhodžu, woſchewiſch th mje.“

Pſchemyl a Libuſcha

abo

želesne blido.

(Skónčenje.)

A ſhto prachiza woſmolwi? Krótka a džiwna woſmolwa běſche, a rěkaſche:

Kóni mlodženza wě, kotaž ma želesne bliđko.

Tón budž ſa Čechi hlowa a ruka.

Ale ſhto chyſche tajkele njejaſne hrónežko rjez? Hdže bě wótry roſum, kiž by to wužoſicž móhł?

Nichtó njebeſ wuſtojny doſež; jenož Libuſcha móžesche jo wužoſicž. A kaž jim wona praji, ſo ſta.

Pſchede wſhem wubrachu džebacž panow ſe wſchego luda. Potom da Libuſcha ſwojego konja pſchiwjeſcž, běleho kaž ſněh a rychleho kaž wichor, na kotařym dotal nichtó hacž Libuſcha poſhedał njebeſ. Na teho pſchipaſzachu kralowske ſedlo, a na nje poſožiſhu purpurowym plaschež a ſlěborne ežrije; do zyła wſchitko, ſhtož kralowna wuhuda.

Tak wuhotowanu wujehachu ſ hrodowych wrotow: w předu rychliwym kóni, a ſa nim na konjoch eži panojo, do kraja won, žadyn paſt njewjedžo, do kotreho kónza. Se ſpěſhnym ſtupanjom džesche tón běly, jako by prawy pucž ſnał.

Tak džesche to pſches kraj, ležy a rěki, daloke ſtronu, wſchudže njeſnaty pucž.

Masajtra ſa ležom hona dozpěwſhi běly kóni na dobo rjehotacž pocža. A ſhto běſche widžecž? Ssředž wulfeho pola ſedžesche na pólonym ſamjenju ratar, mlodženz, rjany, kaž khežorſki ſyn. Tón běſche ſa wołomaj woral, kotaž ſo ſ boka na lužy pažyschtaj, a ſvaczeſche nětka.

Pſuh ſ bródy ſběhnywſhi bě jón tak powrózil, ſo běſche radliza ſwjercha. A na njej mjeſeſche ſvacžinu, jako na ſwětlym bliđku, khléb ſ tvarožkom.

Kunu ſmuhi pſches bródy ſo kóni na njeho winy a panojo čehnjechu ſ wulki wocžemi ſa nim. Blisko ratarja wón ſaſta a ſarjehota wjeſele ſ nowa. Potom ſo ſ přednímaj nohomaj pſched nim poſlakny a poſloni hrihaty tyl, jako by rjeſt: ja tebje wýzozu ežjeſcu. Eži poſzli ſebi prachachu: Hlaj, to je tón phtany muž; tón ma želesne bliđo.

Wón ſo džiwajzy hladache a pſchi ſebi myžlesche, ſhto ſo to ma?

Woni ſ konja ſtupiwſhi jemu wo wſhem roſprawu dachu, ſhto je jich poſlał a ſhto ſ nim chzedža, a ſtronjachu jeho ſa ſwojeho wjeſcha.

Na to wón ſtawu wuſkhnjenu wótku do ſemje ſaſchtapi a džesche. Tu ſo jeju dótlnywſhi praji: „Dha mětaj ſo w ſtronu, towarſchej prožh a potu. Džitaj, ſ wotkež ſtaj, a mětaj ſo dobro. Sa mnje je dobroty kónz. Pſchichodnje dyrbju ſo ſ wutrobu pocžieſcž. A to budže hórje hacž pót na ſtawach.“ A ſledy to do praji, ſlečeschtaj wołaj woſhal, kaž by jeju wichor ſhto wě hdže woſal.

Potom ſtaru wuſkhnjenu wótku do ſemje ſaſchtapi a džesche: „Tu woſtan, hdžez ſym eže poſledni ras trjeval. Nětka budu ſa hinaſhemu woranju druhiu wótku trjebacž.“

A hlaſcze, hnydom ſta ſo džiw.

Ta wuſkhnjena wótku žiwenje doby a ſ njeje haložka ſe ſchescz rjanymi ſlojeſkami wuroſcze.

Dlehe hibith běly kóni ſtacz nočhysche. Wón ſ nohu hrjebajo ſaſo rjehotacž pocža, jako by nuczil: mějmy ſo dom!

Duž pocža mlodženz: „Dha džimy nětka; džimy, hdžez mamý

hicž, kaž to bohojo chzedža. Budžemj jím poſluſhni, hdž mje tu wot pluha do hrodu woſmu!

Na to rubjam khabat ſe ſebje ſczahny, a wodže ſo purpurowym plaschež, kotaž bě Libuſcha ſa njeho na konja poſožicž dała. Potom ſo ſwoje ežrije ſ lipowych ſkow a ſkorow wuſu a ſo ſlěborne wobucze wobu. To ſežiniwſhi do ſedla ſkoči a rjeſtaj: „Duž dha nětka w mjenje wſhech bohow na pucž. Tola mój hrubjam khabat a lipowe ežrije a tež kožany waczožk, w kotařym mjeſach ſvacžinu, wſmicze ſobu.“

A phtnywſhi někotrych ſ ramjenjem ſežahny, pſchiftaji hiſcheze: „Měnicze ſnadž, ſo dyrbjal te ponižne ſmachy prjecž ſmjetacž? Ně, ſwěczaſte ſbože njedyrbji mje do hroda hnacž. Wopomněze, kajkeho mjenia ſym wot ludzi doſtał. Míli Pſchemyl rěkaju. A czeho dla taf? Dokelž nicžo bjes pſchemyl ſlenja nječinu. A taf je tež tu: te ponižne wězki chzu ſebi ſhowacž kaž wožobay ſchaz. Te mi pſched woži ſtaja, chze-li ſnadž mi hdž hordy duch do hlowy ſajecž, kajkeho roda a poſhoda ſym. A žadyn ſ mojeje ſchlachtu njedyrbji hordy bycž a ſabycž, ſo je ſ burskeho ſplaha.“

* * *

Mjes tým hladache Libuſcha ſ wýzokeho hrodu do kraja won. W hrodowym dworje čakaſche mnohoſež ludzi, kotsiž běchu wczipni, kajki móhł tola nowy kral bycž.

Wſcha njeměra hladache hiſcheze dotalna kralowna na pucž, po kotařym mjeſachu nadžecži jeharjo pſchińcž. Hdž nadobny mlodženz bliſko pſchijech, rjany kaž ſchadžazh džen, jej wutroba ſehramacž pocža.

Zenje njebeſchtej jej wocži na žaneho mužſkeho ſchlej, dokelž mjeſeſche ežiſtu a pōzeſiwi wutrobu. A nětka, hdž Pſchemyl ſa widžesche, ſe ſlódkim hibanjom ſacžu, ſhto horza luboſež je.

A ſ nim bu runje taf, jako krafnu knježnu, rjeñſhu hacž róžu, woſlada.

Tež wón, kotaž ſo ženje ſa žanej žónſkej woſladnyl njebeſ, ſo ſ luboſežu ſ Libuſchi ſpři.

A hdž ſo taf wutrobu ſ wutrobu ſetka, ſo tež ruka do ruky ſloži, a po krótkim ſwjeſeſchtaj Pſchemyl a Libuſcha kwaſ, ſe ſadoſeži zykleho luda.

A ſa kwaſnym bliđom mloda kralowna ſtany a rěčeſche:

„Ežeſzeni ſubi! Dotal ſym ſa naſch lud ſe wěſhczeſku byla. Wot nětka budž ſa tým kónz, kaž bohojo chzedža. Ženož dwě wěſhczeſti ſměm wam hiſcheze woſjewicz:“

S přenja praji: Pſchemyl, prjedawſhi rólnik, nětkele mój mandželski a waſch kral, je morwu ſekhniſenu wótku do ſemje tyknýl, a ſ teje je haložka ſ mlodnymi ſlojenami wuroſtla. — To chze nam prajicž: wot njeho narоſeže kralowſki ſplah, kiž ſměje čerſtwy nadobny róst. Schescz je tych ſlojenow bylo, a ſchescz leſtoteckow pſchindze, w kotařych ſměje tuta ſchlachta ſtronu a wjeſtelk ſežew, ſe ſbožu ežkeho kraja a luda.“

„A ſ druhá wěſhczežu: Wón je měl želesne bliđo. Wot nětka paſt ſměje želesne piaſcž. Teje njeje ſo kóždy ludži pſcheczeſe hrad, a býrnejz tež w kraju najwjetſchi byl. Pſchetož ta roſbiſe kóždy nop njeprawdy a ſpěciwi ſrap a tyl. To roſnoscheze po zylym kraju. Ale pſchiftaje ſe ſtawach: Pěkný lud ſo bojeſz nima. Sa njón budže kralowa ruka mjehta a miloſežiwa, ſajkaž je moja ſa wſchón lud byla.“

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Sſerbſke pobocžne biblijke towarſtvo, pſched ſetom na namjet knjeſa fararja Jakuba do žiwenja ſtupiwſhi, ſwjeſeſche 3. džen ſwjaſtakow w Michalskej zyrfi w Budžchinje ſwoj prěni bibliſki ſwjeđeſen. Bože ſwjaſtakowne ſlóncežko ſwěczeſche na wulke ſyly ſemſcherjow, kiž tež ſwjaſtak džen ſwoju luboſež ſe ſožemu ſlowu woſokasachu, a lube Bože ſlowo, ženje ſo njevuczeſpaze, ſorleſeſche ſo bohacze ſe ſnihow wſchitkých knihow do wutrobow wſchěch, kiž ſe ſwojej nutroſežu Boži dom pjeſnachu. Sſerbſki predař, knjeſ farar lic. theol. Rjencž Ketticžanski, woſadžinu ſwjaſtakownu modlitwu wo ſwjaſtakowne žohnowanie Božeho ſlowa pod wſchichiměſhniſku dobropróſtrvu naſcheho ſbóžnika ſtaj: „Sſwjeſcž iſh w ſwojej wernoſeži; twoje ſlowo je wernoſež“ (Jan. 17, 17.) a roſeſtaſeſche: Bože ſlowo je nam 1. mózne ſwětlo najwjetſcheje a naſbóžniſcheje wernoſeže, 2. žorlo pobožneje wutroby a žiwenja. Němſki predař, knjeſ diakonus dr. phil. Koltzsch ſ Drježdjan, ſaloži ſwoje pređowanje na Luf. 10, 39. a pſchiwola nam:

„Bibliske towarzstwo, wotyknieny kónz hwojego džela je s tseczim
hwijskowym dnjom zyleho hwieta! 1. budz jako Marja a sbudz
k Anjesowemu hlowu hluoboke žedzenje! 2. budz jako Marja a
sahor k njemu horzu luboscz! 3. budz jako Marja a połaz, so je
Jesujsze hlowo duchowna móz k hwijskemu thodzenju!“ Po
herbskim, kaž tež po nemškim przedowaniu knies farar ryceř Jakub
po hnijazej naręczi, kotař na pochlucharjow hluibili saczisze
czinjesche, schulskim džeczom biblije wudżesche. Sswiatoczny
saczisze lubosneho hwijskemu žedzenja so se spewanjom arije powyschi,
kotruž měschany chor pod wodzeniom kniesa kantora Kaplerja psched-
noschesche. Sswietzenjowy wuspech sa samem bibliskeho towarzstwa
bě jara spokojažy; Remscherjo 268 hr. 7 np. a to po herbskim
przedowanju 178 hr. 67 np., a po nemškim 89 hr. 40 np. wopro-
wachu.

— Knies farar Kubiza w Bulezach hwijskemu 1. junija
hwoj hleborny kwasz. Hacž runjež běsche so wotmyhli, tónle
džen w hamej hwijskemu hwijskemu žedzenju, běchu tola pschedzeljo lubowaneho
Bukczanskeho fariskeho doma tónle ważny hwijskemu žedzenju ſebi wuswili
lubowanu farisku hwojbu na tymle dniu s wopokaſmom hwojeje
nutrnejce pschiwizliwoſcze hwijskemu žedzenju. Mandželskej w hlebornym
wenu hwijskemu žedzenju hwoj hleborny kwasz wobdataj wot hwojich
džeczi — hnijazy wobras mandželskeho a hwijskemu žiwjenja.
Ale tež wožada je na rjane waſchnje tónle hwijskemu žedzenju ſobu
hwijskemu. Rano w 5 hodz. poštrowi zyrkiwski spewanski chor a
spewarske towarzstwo mandželskeju w hlebornym wenu se hwojimi
spewami. Rano w 9 hodz. pschiindže zyrkiwski prjodkstejerstwo
s kražnym hlebornym darom. Knježa wiczerjo hwoju džakownoscz
se ſbožopscheczom a darom ſjewichu. Tež wohnjowa wobora
hwoje ſbožopschecze wuprajji. Prjedawski kandidatojo, kotiž ſu
hwoje wudokonjenja ſa duchowne ſastojnystwo w Bulezanskim far-
skim domje namakali, hwoje ſbožopschecza wuprajichu psches kniesa
kaplana Tyscherja a psches kniesa fararja Golča s Budyschinką,
jako prěnjeho kandidatu lubowaneho Bukczanskeho fariskeho — kaž
mōžemý prajiež — kandidatskeho doma, hdyž kandidatowý nan a
kandidatowa macz hwoj hleborny kwasz hwijskemu. Wjeli
kražnych darow ſo jimaj wožadži. Luboscz ſo jimaj napſcheczivo
horjesche jało wutrobný a nutrny džak!

Pod lipu na dworje mera.

I.

Jedyn džen bjež w njebju žiwj
Swježli wjaz' hacž tawſynt tu.
Chžyl hwijskemu phtacž žadoſcziw?
Nē, ja wot njoh' ſhlađuju,
Mohl tež člowjek tawſynt lětow
Wježele w nim žiwj bjež,
Sechž ſo mi s tutych hětow
K lepschom' bježu poſběhnyč.

Prawje wježelj tu njeje,
Schtož ſo hwijskemu bojecz ma,
Pſchicžinh dla wſchelakeje
Ssu tu ból, ſtſt, ſdychnjenja;
Tam pak njeſzu hylsy žane,
Zaloſcž ani wołanje,
Tamne cžela w njebju rjane
Ssmijercz wjaz' traſchicž njebudže.

Tam, hdyž jehnježowa jažnoſcž,
Jažniſcha hacž blónzo je,
Wecžne traje wulka kražnoſcž
W Božim měſcze wobſtajnje;
Tu ju nichto njeſroſemi,
Hak ſo wecžnoſcž wotměla,
Zadyn hwijskemu rt na ſemi
Nima teho ſhonjenja.

Boha widzež, Bohu ſlužicž
Budže jich lóſcht jeniežki,
Wón b'dže jím dacž wot wſchoh' wužicž,
Woſtač jich Bóh wobſtajnje:

Anjeze, ſahoć we mni žadoſcž
Myſle k njebju poſběhacž
Pſchiwizne na wecžnu radoſcž
Hacž tam budu pſchebywacž.

II.

S troſchtej mręjazych.

Ssmijercz, tu hětku móz mi ſlamacž,
Kotrež twar ſtuk ſ hliny je,
Alle ty paſt nimaſch tamacž,
Wſchaf mój hréch je ſnicženjy,
Snicženjy niz pſcheje mnije:
Ssrđnik ſa to wumrjeſ je.

Haj, wón je tež horje ſtanył
Sa mnje k mojej prawdoſcži,
Meje pſches hwijskemu ſežahnył
K herbstwu nad joh' kraſtevje;
Jesuſ džesche do hwijskemu,
So bjež ja měl žiwjenje.

Tu ta ſotwiza mi w duſchi
Moju wěru wobtwjerdži,
Wecžne bjež tež mój dyh ſuſchi,
Cželo k twaczu woſlabi.
Jesuſ žiwj je a ma
Sa mnje džen toh' ſbudzenja.

Štukuj we mni, ducho wěry,
So móhli ſtroſchtne wumrjeſ ja,
Na hlubil měſchneſſeje hwijskemu,
Kaž knies Marciž pſchiwoła,
So ſchtóž do njoh' wěril je,
Wecžne wumrjeſ njeſbudže.

Ssrđnik ſtej lubowanu
Pſchi mni w hwijskemu ſežahnył
Budz mój kónz na twoje ranu
Ahwilka cžichoh' ſpanja mi,
Daj mi twojej' prawdoſcže
Draſtu, kíž hñeh běla je.

Hudanecžka.

Kotra žónska ſemrěta Njeſež ſzowka maczerna?	[vazas]	Wón njeſeſdži a koła ma, Tež cžejſat, a ſo nječeža. [uhras]
---	---------	---

Schto jeno po mjeſkim jěſdži a po ſebi žaneje koſije nima?	[wžož]	We woliu cžrijewko Sso hwijskemu kaž ſucžwane drjewko. [hōžns]
---	--------	--

Dalische dobrowolne darh ſa wbohe armeniſle ſyrotu:

S Bulezanskije wožady:

Ráda ſ Pomorz	1 hr. -- np.
Matek ſ Bulez	10 = = =
Ýrla ſ =	1 = = =
Berkowa =	— = 50 =
Kronina =	2 = = =
Proſt ſ Meschiz	5 = = =
Pawol =	1 = = =
Trodel ſ Blózan	1 = = =
Hartſtein ſ Trjebjenz	1 = = =
Jakub =	3 = = =

S Noſacžicžanskije wožady:

N. N.	1 = =
N. N.	2 = = =
N. N.	3 = = =
N. N.	3 = = =

Hromadže: 34 hr. 50 np.

W mjenje wbohich ſyrotow praji wutrobný džak

Golč, redaktor